

Budapest. IV. ker. községi főreáltanoda önképző köre.

Ne bántsát az állatot...

Irta: KLICZPERA JÁNOS.

Kicsiny gyermek voltam,
Majd hogy nem ökölnyi.
Még csak le sem tudtam
A nevem körmölni,
Mikor egyszer . . . régen
Van már vagy husz éve,
Szüleim azt mondják:
„Mehetsz az erdőbe!
Hogy ne magad kószálj,
Menjen Gabi véled,
Kis kutyánk is vidd el,
Ha épp jónak véled.
Nézzétek meg szépen
A remete bacsit
Adjatok, ha mondja
Parólat és pacsit!
Utravalót majd ad
A Zsuzsánna néni,
Ebédre meg aztán
Jertek haza enni!“
Az ölembe kapom
Kis Tisza kutyánkat
S akkor veszem észre,
Hogy Gabi már rángat:
„Mikor megyünk, hékám,
Talán csak nem este?
Hogy elmenjünk, szegény
Csak úgy várta, leste.
Hamar oda értünk
Mindahárman futva
Alig, hogy pihentünk
Egyszer a nagy utba.
Le is telepedtünk
Egy pázsitos réten,
Közel a patakhoz,
Fujva, szomjan, élén.
Le a bársony fűre
Terítettünk asztalt;

Ételt úgy mint mi ott
Senkisé magasztalt
Egyszerre csak látjuk,
Hogy liheg a kutya,
— Persze, hisz neki is
Hosszu volt az utja.
Felébredt kettőnkben
A csintalan ördög:
„Itt van Tisza, ígyál
S vegyél egy kis fürdőt.“
S azzal gyorsan, rögtön
Dobtuk a patakba;
Kutyánk persze kissé
Meg volt ott akadva.
Nem volt mély a vize,
Csak egy kicsit hideg
S mi jókat neveltünk
Hogyan sipog, remeg.
Egyszerre csak hátul
Valaki megszólal
S remegve láttuk, hogy
A remete . . . oh, jaj
Hirtelen ránk förmed:
„Mit csináltok itten?!“
Kikaptuk a kutyát
A vízből ijedten,
Szégyenkezve álltunk
Az öreg elébe
Elöttem van most is
A haragos képe.
Nem szólott egy szót se,
Csak reánk tekintett,
Majd elindult haza
Kézen fogva minket.
Elértük a kunyhót,
Ő leült egy körre
Mi ketten meg szépen
Csendesesen köréje.

Hallgatott egy perczig,
Majd beszélni kezdett:
„Keveset mondok majd,
Jól megjegyezzétek.“
Emberhez nem méltó
Csunya dolgot láttam
Töletek ezt soha,
De sohasem vártam.
Az állat mint minden
Isten teremtménye,
Neki is van élte,
Lelke s benső lénye.
Az állat épp úgy érez,
Miként minden ember;
A világ neki is
Egy mérhetlen tenger.
Sokan mondják azt is:
Ne bántsát az állatot,
Hisz az állatokból
Csak hasznod láthatod.
Pedig ez nem igaz
S nem ez az igaz ok,
Ne azért védjük meg
Mert hasznos állatok,
Ha ütni kész kezed,
Am ott legyen szived
Hisz azért ad Isten;
Az embernek szívet.
Ne bántsát az állatot,
Te rád lesz az szegény,
Mondjátok: „Nem bántjuk
Isten úgy segítjen!“

Ezt mondta az öreg,
Majd fölkelt s megállott,
Mikor messze voltunk,
Még mindig úgy állt ott.